

दानिएलको पुस्तक - एक सय उन्नाइसौं

ऐतिहासिक मार्गचिह्नहरूको भविष्यसूचक महत्त्व: बाइबलीय प्रतीकवादद्वारा अन्तिम दिनहरूलाई बुझ्दै

Jeff Pippenger

2024-03-06

एक लाख चवालीस हजारलाई करारका दूतद्वारा शुद्ध पारिएका जनसमूहको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र ठूलो भीडलाई शहादतका सेता वस्त्रहरूद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ। अन्तिम दिनहरूका दुई पवित्र अवधिहरूमध्ये पहिलोले करारका दूतका लागि मार्ग तयार पार्ने दूतको कार्यलाई चिह्नित गर्दछ, र दोस्रो अवधिले एलियाहको कार्यलाई प्रस्तुत गर्दछ। पहिलो अवधिले लाओदिकीयन एडभेन्टवादका जीवितहरूको अनुसन्धानात्मक न्यायलाई प्रस्तुत गर्दछ, र दोस्रो अवधिले आधुनिक रोममाथिको कार्यान्वयनात्मक न्यायलाई प्रस्तुत गर्दछ।

अन्तिम दिनहरूमा सहरहरूबाट भाग्नपर्ने “चिन्ह” लाई लाओडिसीयन एडभेन्टिज्मले गलत रूपमा बुझेको छ। सिस्टर ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि ईस्वी सन् ६६ देखि ७० सम्म यरूशलेमको विनाशले अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनताका लागि चेतावनीको चिन्हको एउटा दृष्टान्त प्रदान गर्दछ।

“त्यो समय अब धेरै टाढा छैन, जब प्रारम्भिक चेलाहरूझैं, हामी उजाड र एकान्त स्थानहरूमा शरण खोज्न बाध्य हुनेछौं। जसरी रोमी सेनाद्वारा यरूशलेमको घेराबन्दी यहूदियाका ख्रीष्टियनहरूका लागि पलायनको सङ्केत थियो, त्यसरी नै पापीय सब्बाथलाई लागू गराउने आदेशमा हाम्रो राष्ट्रले शक्ति ग्रहण गर्नु हाम्रो लागि चेतावनी हुनेछ। त्यसपछि ठूला सहरहरू छोड्ने समय हुनेछ, ताकि साना सहरहरू पनि छोडेर पर्वतहरूका बीचका एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित एकान्तवासका घरहरूतर्फ जान तयारी गर्न सकियोस्।” Testimonies, volume 5, 464.

यरूशलेमको घेराबन्दी, जुन भाग्नपर्ने संकेत थियो, सेस्टियसद्वारा ल्याइएको पहिलो घेराबन्दी थियो। त्यसैले सेस्टियसले अस्थायी रूपमा हटाइएका एक धम्कीको प्रतिनिधित्व गर्थे, किनकि उनले एकपटक घेराबन्दी लगाएपछि रहस्यमय रूपमा पछि हटे, र इतिहासकारहरूले त्यसो गर्नुको उनको तर्क के थियो भन्ने कुरा कहिल्यै निर्धारण गर्न सकेका छैनन्।

“सेस्टियसको अधीनमा रहेका रोमीहरूले शहरलाई घेरेपछि, सबै कुरा तुरुन्तै आक्रमण गर्न अनुकूल देखिँदा पनि, तिनीहरूले अप्रत्याशित रूपमा घेराबन्दी त्यागे।” The Great Controversy, 31.

१८८० र १८९० का दशकहरूमा न्यु ह्याम्पशायरका सिनेटर हेनरी डब्ल्यु. ब्लेयरले आइतबारलाई राष्ट्रिय विश्राम-दिनको रूपमा तोक्नका लागि कांग्रेसमा विधेयकहरूको एक शृङ्खला प्रस्तुत गरे। यी विधेयकहरूलाई सामान्यतया “ब्लेयर सन्डे बिल्स” भनेर चिनिन्थ्यो। सिनेटर ब्लेयर आइतबारलाई विश्राम र धार्मिक पालनको दिनका रूपमा मनाउने कुराका दृढ समर्थक थिए। उहाँले एकरूप विश्राम-दिनले अमेरिकी समाजमा सकारात्मक नैतिक तथा सामाजिक प्रभाव पार्नेछ भन्ने विश्वास गर्नुहुन्थ्यो। उहाँका प्रयासहरूले केही समर्थन पाए तापनि, विशेष गरी धार्मिक समूहहरूबाट, तिनले विरोधको पनि सामना गरे, जसमा चर्च र राज्यको पृथक्करण सम्बन्धी चिन्ताहरू पनि समावेश थिए।

यो पृथ्वीको पशुको इतिहासमा आइतबारसम्बन्धी विधान पारित गराउने पहिलो प्रयास थियो—त्यही पशु, जो अन्ततः आइतबारको व्यवस्था पारित गर्दा अजिङ्गरझैं बोल्ने भविष्यवाणी गरिएको थियो। यही ब्लेयर विधेयकहरूको शृङ्खलाको ए. टी. जोन्सले, जो 1888 को General Conference session का सन्देशवाहकहरूमध्ये एक थिए, कङ्ग्रेसका सभाहरूमा प्रवेश गरी अत्यन्त वाक्पटुतापूर्वक विरोध गरे। केही प्रयासहरूपछि राष्ट्रिय विश्राम-दिनका

लागि आफ्नो पहललाई अगाडि बढाउने सेनाटर ब्लेयरको गति हरायो। त्यस इतिहाससँग प्रत्यक्ष सम्बन्धमा, तथा राष्ट्रिय विश्राम-दिन (आइतबार) का निहितार्थहरूका सन्दर्भमा, एलेन ह्वाइटका परामर्शहरूको ऐतिहासिक अभिलेखको समीक्षा गर्न सकिन्छ।

उनका आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी चेतावनीहरूको पुनरावलोकनमा जे पाइन्छ, त्यो गम्भीर छ र लाओडिसियाई एडभेन्टवादमा व्यापक रूपमा गलत बुझिएको छ। सहरहरूबाट बाहिर निस्कनुपर्ने आवश्यकताको सन्दर्भमा, जसबारे भर्खर उद्भूत गरिएको उक्त अंशमा, उनले लेखिन् कि, “त्यसपछि ठूला सहरहरू छोड्ने समय हुनेछ, साना सहरहरू पनि छोडेर पहाडहरूका बीच एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित एकान्त घरहरूमा बसाइँ सर्नुअघि तयारीस्वरूप।” उनले बारम्बार सिकाइन् कि परमेश्वरका जनहरू गाउँ-प्रदेशमा बस्नुपर्छ, तर १८८८ भन्दा अघिको गाउँ-प्रदेशमा बसोबाससम्बन्धी उनका परामर्शहरूले सहरहरू छोड्नुपर्ने उनको निर्देशनलाई यस सन्दर्भमा राख्छन् कि निकट भविष्यमा परमेश्वरका जनहरूले सहरहरू छोड्नुपर्नेछ। १८८८ पछि, गाउँ-प्रदेशमा बसोबाससम्बन्धी उनको लिखित निर्देशनमा, हामी पहिले नै सहरहरूबाट बाहिर निस्किसकेका हुनुपर्छ भन्ने परामर्शबाट उनी कहिल्यै विचलित भइनन्।

इतिहासमा प्रकट भएका ब्लेयर राष्ट्रिय विश्राम-दिनका विधेयकहरू सहरहरू त्याग्ने “चिन्ह” थिए, र यद्यपि ब्लेयरका ती विधेयकहरूले उक्त कार्य सम्पन्न गर्न आवश्यक गति गुमाए र इतिहासको अन्धकारमा विलीन भए, तापनि भागेर निस्कने “चिन्ह” दिइसकिएको थियो। यो इतिहासको त्यस मार्गचिह्नमा दिइएको थियो, अर्थात् पहिलो घेराबन्दीमा, जुन सेस्टियसद्वारा ल्याइएको थियो। चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था टाइटसको घेराबन्दीद्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ, र यदि त्यो घेराबन्दी आइपुग्दा कुनै लाओडिसियाली एडभेन्टिस्टहरू अझै पनि सहरहरूमा छन् भने, तिनीहरू दुष्टहरूसँगै मर्नेछन्।

अन्तिम दिनहरूमा दुई भविष्यसूचक अवधिहरू छन्। ती चाँडै आउने आइतवार व्यवस्थाद्वारा अलग गरिएका छन्। पहिलो अवधि लाओदिकीयन एडभेन्टवादभित्र जीवितहरूको अनुसन्धानात्मक न्याय हो, र दोस्रो अवधि रोमकी वेश्याको कार्यान्वयनात्मक न्याय हो। ती दुई अवधिहरू बारम्बार चित्रित गरिएका छन्, किनकि मिलेराइट इतिहासमा जस्तै, ती नै दुई अवधिहरूमा दश कुमारीहरूको दृष्टान्त अक्षरशः पूरा हुन्छ। दृष्टान्तको ढिलाइको समय हबकूक अध्याय दुईको ढिलाइको समय हो, त्यसैले हामीले विचार गरिरहेका ती दुई अवधिहरू हबकूक अध्याय दुईद्वारा पनि चित्रित गरिएका थिए। दश कुमारीहरूको दृष्टान्त र हबकूक अध्याय दुई मिलेराइट इतिहासमा अक्षरशः पूरा भएका थिए, र जब तिनीहरू पूरा भए, तब इजकिएल अध्याय बाह्र, पद एक्काइसदेखि अठ्ठाइससम्म पनि पूरा भएको थियो।

इजकिएल अध्याय बाह्रका अन्तिम आठ पदहरूले त्यस्तो समयलाई पहिचान गर्छन्, जब “हरेक दर्शनको प्रभाव” पूरा हुनेछ, त्यही समयमा जब परमेश्वरले आफ्ना दर्शनहरूलाई “अब उसो त लम्ब्याउनुहुनेछैन।” इतिहासका ती दुई कालखण्डहरू, जो यति बारम्बार दोहोरिएका छन् र जसले लाओडिसियाई एडभेन्टवादमा जीवितहरूको अनुसन्धानात्मक न्याय, तथा टायरकी वेश्याको कार्यान्वयनात्मक न्यायलाई पहिचान गर्छन्, त्यही भविष्यसूचक काल हो जहाँ बाइबलभित्रको हरेक दर्शन आफ्नो सिद्ध र अन्तिम परिपूर्तिमा पुग्दछ। त्यस कालखण्डमा एक लाख चवालीस हजार स्थापित गरिन्छन्, र तिनीहरूले त्यस वर्गको प्रतिनिधित्व गर्छन् जो मर्देन, र ख्रीष्ट फर्किउज्जेल जीवित रहन्छ। लूका अध्याय एक्काइसमा ख्रीष्टले एउटा “चिन्ह” पहिचान गर्नुहुन्छ, जसले त्यो पुस्ता आइपुगेको समयलाई चिनाउँछ।

उजाड पार्ने घृणित वस्तुसित सम्बन्धित भई भाग्नपर्ने “चिन्ह” द्वारा ख्रीष्टले प्रस्तुत गर्नुभएको ती दुई इतिहासमा, दुई अवधिहरू चिन्हित गरिएका छन्, र तिनका आरम्भ र समाप्तिहरूमा अवधिको सुरुआतमा एउटा “चिन्ह” तथा अन्त्यमा “चिन्हहरू” रहेका छन्। ख्रीष्टले जसलाई उहाँ बादलहरूमा आउनुहुन्जेल जीवित रहने अन्तिम पुस्ताको प्रतिनिधित्व गर्ने “चिन्ह” भनी पहिचान गर्नुभयो, त्यही प्रमाण हो कि हामी अहिले पृथ्वीको इतिहासको अन्तिम पुस्तामा छौं।

लूका अध्याय २१ मा, येशूले सन् ६६ देखि सन् ७० सम्मको शाब्दिक यरूशलेमको साढे तीन वर्षसम्म कुल्चीमिची पारिनु र विनाश हुनुको इतिहासदेखि लिएर, सन् ५३८ मा आरम्भ भई सन् १७९८ मा अन्त भएको आत्मिक

यरूशलेमको साढे तीन वर्षसम्म कुल्चीमिची पारिनुको अन्तसम्मको इतिहासलाई संकेत गर्नुहुन्छ।

जब तिमीहरूले यरूशलेमलाई सेनाहरूले घेरेको देखेछौ, तब त्यसको उजाड पारिने समय नजिक आइपुगेको छ भनी जान। तब यहूदियामा भएका मानिसहरू पहाडतिर भागून्; र त्यसको बीचमा भएकाहरू त्यहाँबाट निस्कून्; अनि गाउँ-देहातमा भएकाहरू त्यसमा प्रवेश नगरून्। किनकि यी प्रतिशोधका दिनहरू हुन्, ताकि लेखिएका सबै कुराहरू पूरा होऊन्। तर ती दिनहरूमा गर्भवतीहरू र दूध चुसाइरहेकाहरूलाई हाय! किनकि देशमा ठूलो सङ्कट हुनेछ, र यस जातिमाथि क्रोध आउनेछ। अनि तिनीहरू तरवारको धारले मारिनेछन्, र सबै जातिहरूका बीच बन्दी बनाएर लगिनेछन्; अनि अन्यजातिहरूका समय पूरा नहोउन्जेल यरूशलेम अन्यजातिहरूद्वारा कुल्चिनेछ। लूका 21:20-24।

यरूशलेमलाई अन्यजातिहरूले कुल्चने “समयहरू” बहुवचनमा छ, किनकि यसले शाब्दिक यरूशलेमको कुल्चाइलाई जनाउँछ, जुन सन् ७० मा अन्त भयो, र आत्मिक यरूशलेमको कुल्चाइलाई पनि जनाउँछ, जुन १७९८ मा अन्त भयो। अन्यजातिहरूले दुवै—मूर्तिपूजकत्व र पापतन्त्र—लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र यही दुई शक्तिहरू नै दानियल अध्याय आठको त्यस प्रश्नमा दृष्टान्तको विषय हुन्, जसले सोध्छ, “कति समय।”

तब मैले एक पवित्रजनलाई बोलिरहेको सुनेँ, र बोलिरहेका ती निश्चित पवित्रजनलाई अर्को पवित्रजनले भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, र पवित्रस्थान तथा सेनादल दुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चिने दिइने विषयको यो दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ?” दानिएल 8:13.

लूका अध्याय एक्काइसमा उल्लिखित “अन्यजातिहरूका समयहरू” ले उत्तर राज्यमाथि परमेश्वरको प्रतिशोधका दुई हजार पाँच सय बीस वर्षलाई जनाउँछ, जुन ईसा पूर्व ७२३ मा आरम्भ भई १७९८ मा समाप्त भयो। सन् ५३८ ले त्यो समयलाई चिह्नित गर्दछ जब पापको मानिसले पवित्र स्थानमा उभिएर आफू नै परमेश्वर भएको घोषणा गर्‍यो, र यसरी उक्त अवधिलाई एक हजार दुई सय साठी-साठी वर्षका दुई समान भागमा विभाजित गरियो। दोस्रो एक हजार दुई सय साठी वर्षको अवधि त्यही इतिहास हो, जसको समाप्ति लूका अध्याय एक्काइस, पद चौबीसमा “अन्यजातिहरूका समयहरू” पूरा हुँदा भएको भनी चिह्नित गरिएको छ। येशूले आफ्ना चेलाहरूका लागि पहिचान गरिरहनुभएको ऐतिहासिक वृत्तान्तमा, पद चौबीसले चेलाहरूलाई दिइएको साक्ष्यलाई १७९८ मा “अन्तको समय” सम्म ल्याउँछ। त्यसपछि येशूले मिलरवादी आन्दोलनसँग सम्बन्धित “चिन्हहरू” पहिचान गर्न थाल्नुहुन्छ।

अनि सूर्यमा, र चन्द्रमामा, र ताराहरूमा चिन्हहरू देखा पर्नेछन्; र पृथ्वीमाथि जाति-जातिहरूको क्लेश हुनेछ, अन्योलसहित; समुद्र र छालहरू गर्जिरहेका हुनेछन्; मानिसहरूका हृदय भयले, र पृथ्वीमाथि आइपर्ने ती कुराहरूको प्रतीक्षाले मूर्छित हुनेछन्; किनकि स्वर्गका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्। अनि त्यसपछि तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई सामर्थ्य र महान् महिमासहित बादलमा आउँदै गरेको देखेछन्। अनि जब यी कुराहरू हुन थाल्छन्, तब माथितिर हेर, र आफ्नो शिर उठाऊ; किनकि तिमीहरूको उद्धार नजिक आइपुगेको छ। लूका 21:25-28.

येशू भन्नुहुन्छ कि “चिन्हहरू हुनेछन्,” र उहाँ तिनलाई सूर्य र चन्द्रमामा, अनि ताराहरूमा देखिने चिन्हहरू, राष्ट्रहरूको व्याकुलता, आकाशका शक्तिहरू कम्पित हुनु, र त्यसपछि मानिसको पुत्र बादलमा आउनुहुनेछ भनी निर्दिष्ट गर्नुहुन्छ। यी सबै “चिन्हहरू” मिलेरै इतिहासमा पूरा भए।

“भविष्यवाणीले ख्रीष्टको आगमनको प्रकार र उद्देश्यको पूर्वसूचना मात्र दिँदैन, तर मानिसहरूले त्यो समय नजिक आएको छ भनी थाहा पाउने संकेतहरू पनि प्रस्तुत गर्दछ। येशूले भन्नुभयो: ‘सूर्यमा, चन्द्रमामा, र ताराहरूमा चिन्हहरू हुनेछन्।’ लूका 21:25। ‘सूर्य अँध्यारो हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो प्रकाश दिनेछैन, अनि आकाशका ताराहरू खस्नेछन्, र आकाशमा भएका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्। अनि तब तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई ठूलो शक्ति र महिमासहित बादलहरूमा आइरहेको देखेछन्।’ मर्कूस 13:24-26। प्रकाशकले दोस्रो आगमनअघि देखा पर्ने संकेतहरूमध्ये पहिलोको वर्णन यसरी गर्दछ: ‘त्यहाँ एक ठूलो भुइँचालो भयो; र सूर्य भाइँगाको टाटझैँ कालो भयो, अनि चन्द्रमा रगतजस्तै भयो।’ प्रकाश 6:12।”

“यी चिन्हहरू उन्नाइसौं शताब्दीको आरम्भ हुनुअघि नै देखिएका थिए। यस भविष्यवाणीको पूर्तिमा सन् 1755 मा अहिलेसम्म अभिलेख गरिएको सबैभन्दा भयानक भूकम्प भयो....”

“पच्चीस वर्षपछि भविष्यवाणीमा उल्लेख गरिएको अर्को चिन्ह देखा पर्यो—सूर्य र चन्द्रमाको अन्धकार हुनु। यसलाई अझ उल्लेखनीय बनाउने तथ्य यो थियो कि यसको परिपूर्तिको समय स्पष्ट रूपमा औल्याइएको थियो। उद्धारकर्ताले जैतून डाँडामा आफ्ना चेलाहरूसँग गर्नुभएको वार्तालापमा, मण्डलीका लागि लामो परीक्षाको अवधिको वर्णन गरिसकेपछि,—पोपीय सतावटका १२६० वर्ष, जसका विषयमा उहाँले सङ्कष्टका दिनहरू छोट्याइने प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो,—उहाँले यसरी आफ्नो आगमनअघि घट्ने केही घटनाहरूको उल्लेख गर्नुभयो, र तीमध्ये पहिलो कहिले देखिने हो भन्ने समय पनि निश्चित गर्नुभयो: ‘ती दिनहरूमा, त्यस सङ्कष्टपछि, सूर्य अन्धकार हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो ज्योति दिनेछैन।’ मर्कस १३:२४। १२६० दिन, अर्थात् वर्षहरू, १७९८ मा समाप्त भए। त्यसको एक चौथाइ शताब्दीअघि, सतावट लगभग पूर्णतः बन्द भइसकेको थियो। ख्रीष्टका वचनअनुसार, यस सतावटपछि सूर्य अन्धकार हुनुपर्ने थियो। १७८० को मे १९ मा, यो भविष्यवाणी पूरा भयो....”

“ख्रीष्टले आफ्ना जनहरूलाई उहाँको आगमनका चिन्हहरूका निम्ति जागा रहन र आफ्ना आउँदै हुनुहुने राजाका संकेतहरू देख्दा आनन्दित हुन आदेश दिनुभएको थियो। उहाँले भन्नुभयो, ‘जब यी कुराहरू हुन थाल्छन्, तब माथि हेर, र आफ्ना शिर उठाऊ; किनकि तिमीहरूको छुटकारा नजिक आइपुगेको छ।’ उहाँले आफ्ना अनुयायीहरूलाई वसन्तका पालुवा लागेका रूखहरूतर्फ संकेत गर्दै भन्नुभयो: ‘जब तिनीहरू अब पलाउन थाल्छन्, तब तिमीहरू आफैं देख्छौ र जान्दछौ कि ग्रीष्म अब नजिकै छ। त्यसरी नै तिमीहरूले पनि, जब यी कुराहरू हुन लागेका देख्छौ, तब जान कि परमेश्वरको राज्य नजिकै छ।’ लूका २१:२८, ३०, ३१।” The Great Controversy, 304, 306–308.

तीन रोमहरूको त्रिविध अनुप्रयोगले यो पहिचान गराउँछ कि मूर्तिपूजक रोमद्वारा, र त्यसपछि पोपवादी रोमद्वारा, यरूशलेम कुल्चिने कार्यमा, आधुनिक रोमद्वारा पवित्रस्थान र सैन्यदल कुल्चिने कार्य या त एक हजार दुई सय साठी दिन (मूर्तिपूजक रोम), वा एक हजार दुई सय साठी भविष्यसूचक वर्ष (पोपवादी रोम) को अवधिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। प्रतीकात्मक एक हजार दुई सय साठी दिन (बयालीस महिना), जसले आधुनिक रोमद्वारा परमेश्वरका विश्वासयोग्य जनमाथि हुने सतावटको अवधिलाई चिह्नित गर्दछ, ती प्रत्येक अवधि एकल “चिन्ह” सहित हुनेछन्, जसले त्यस अवधिका विश्वासयोग्यहरूको पलायनको समयलाई पहिचान गराउँछ। यी तीनवटै अवधिहरूको अन्त्य धेरै “चिन्ह”हरूको प्रकटतासँग हुन्छ, आरम्भमा जस्तै कुनै एकल “चिन्ह”सँग होइन।

“मध्यरातमा नै परमेश्वरले आफ्ना जनहरूको उद्धारका लागि आफ्नो शक्ति प्रकट गर्नुहुन्छ। सूर्य उदय हुन्छ, आफ्नो पूर्ण तेजमा चम्कँदै। चिन्हहरू र अद्भुत कार्यहरू द्रुत रूपमा एकपछि अर्को प्रकट हुन्छन्। दुष्टहरूले त्यस दृश्यलाई भय र विस्मयका साथ हेर्छन्, जबकि धर्मीहरूले आफ्नो उद्धारका चिह्नहरूलाई गम्भीर आनन्दका साथ निहारछन्। प्रकृतिमा भएको सबै कुरा मानो आफ्नो मार्गबाट विचलित भएको देखिन्छ। खोलाहरू बग्न छाड्छन्। अँध्यारा, घना बादलहरू उठ्छन् र एक-अर्कासित ठोक्किन्छन्। क्रुद्ध आकाशको बीचमा अवर्णनीय महिमाले भरिएको एउटा स्वच्छ स्थान देखिन्छ, जहाँबाट धेरै जलधाराहरूको आवाजजस्तै परमेश्वरको वाणी निस्कन्छ, यसो भन्दै: ‘यो समाप्त भयो।’ प्रकाश 16:17।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 636.

रोमकी वेश्यामाथिको कार्यकारी न्यायको अवधि त्यस ध्वज उठाइएदेखि आरम्भ हुन्छ, जसले यो चिह्नित गर्दछ कि अझै पनि बेबिलोनमा रहेका परमेश्वरका अर्को बगालले भाग्नपर्छ। त्यो अवधि “चिह्नहरू र आश्चर्यकर्महरू” सँग अन्त्य हुन्छ। त्यो अवधि प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको “दोस्रो आवाज” सँग आरम्भ हुन्छ, र परमेश्वरको आवाजसँग अन्त्य हुन्छ। निस्सन्देह, प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारका पहिलो र दोस्रो आवाज ख्रीष्टकै आवाज हुन्। पहिलो आवाजले जीवित लाओडिसियाली एड्भेन्टिस्ट मण्डलीको अनुसन्धानात्मक न्यायको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ, र दोस्रो आवाजले त्यस अवधिको अन्त्यलाई चिह्नित गर्दछ, तर यसले रोमकी वेश्यामाथिको कार्यकारी न्यायको आरम्भलाई पनि संकेत गर्दछ।

सम्पूर्ण इतिहास त्यही हप्ताद्वारा शासित छ जसमा ख्रीष्टले करारलाई दृढ पार्नुभयो, र चाँडै आउन लागेको आइतवार-व्यवस्थालाई मध्य वेमार्कको रूपमा प्रतिरूपित गरिएको छ, जसरी क्रूसद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो। दुवै इतिहासहरूले अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर धारण गर्छन्, किनकि दुवै इतिहासको आरम्भ र अन्त्य परमेश्वरको आवाजद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। तिनीहरूले सत्यलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, किनकि मध्य वेमार्क आइतवार-व्यवस्थाको विद्रोह हो, र हिब्रू शब्द “सत्य” हिब्रू वर्णमालाको पहिलो, तेह्रौँ र अन्तिम अक्षरहरूद्वारा निर्मित गरिएको थियो। प्रकाश अध्याय अठारको पहिलो आवाज ख्रीष्टको आवाज हो, अन्तिम आवाज परमेश्वरको आवाज हो, र बीचको आवाज, जो परमेश्वरको आवाज पनि हो, त्यही स्थान पनि हो जहाँ तेह्रौँ अक्षरको विद्रोह पृथ्वीको जनावरले अजिङ्गरङ्गै “बोल्दै” गरेको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसरी प्रकाश अध्याय तेह्रमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा उठाइने झण्डाले परमेश्वरका विश्वासयोग्यहरूका लागि भागनुपर्ने “चिन्ह” जनाउँछ, तर यसले झण्डा उठाइने घटनामा अन्त्य हुने भविष्यसूचक अवधिको प्रारम्भमा पनि एउटा “चिन्ह” हुनुपर्छ भन्ने कुरा पनि संकेत गर्दछ। त्यही “चिन्ह” नै येशूले यस पृथ्वीको अन्तिम पुस्ता आइपुगेको प्रमाणको रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ। लूका अध्याय एक्काइसमा चेलाहरूले, जब उहाँले मन्दिर नष्ट हुने कुरा बताउनुभयो, ख्रीष्टले त्यसद्वारा के अभिप्राय राख्नुभएको थियो भनी सोध्छन्।

अनि तिनीहरूले उहाँलाई सोधे, “गुरुज्यू, तर यी कुराहरू कहिले हुनेछन्? र जब यी कुराहरू हुन लाग्नेछन्, त्यसबेला के चिन्ह हुनेछ?” लूका 21:7।

त्यसपछि येशूले त्यस इतिहासलाई चिनाउन थाल्नुहुन्छ जसले मन्दिर र सहर नष्ट हुने सन् ७० सम्म पुर्‍याउँछ, र चौबीसौँ पदसम्म अघि बढ्दै उहाँले अन्यजातिहरूका “समयहरू” कहिले पूरा हुनेछन् भनी चिनाउनुहुन्छ।

अनि तिनीहरू तरवारको धारले काटिनेछन्, र सबै जातिहरूमा बन्दी बनाई लगिनेछन्; अनि गैरयहूदीहरूको समय पूरा नभएसम्म यरूशलेम गैरयहूदीहरूद्वारा कुल्चिनेछ। लूका 21:24।

यस पदले शाब्दिक यरूशलेमलाई जनाउँछ भन्ने धारणा ‘फ्यूचरिज्म’ भनिने क्याथोलिक धर्मवैज्ञानिक मूर्खतामा आधारित छ, जसले प्रतीकात्मक कुरालाई शाब्दिक रूपमा लागू गर्छ र भविष्यवाणीहरूको परिपूर्तिलाई केवल संसारको अन्त्यमा मात्र राख्छ। यस पदको सही प्रयोगमाथिको आक्रमण नयाँ करार पढिँदै आएको सम्पूर्ण अवधिभर शैतानको एक प्रमुख आक्रमण रहिआएको छ। ख्रीष्टको समयमा शाब्दिक यरूशलेम भविष्यसूचक यरूशलेमको प्रतीक रहन छोड्यो, जब शाब्दिक भविष्यवाणी आध्यात्मिक प्रयोगमा रूपान्तरित भयो। यो प्रकाश प्रेरित पावलद्वारा स्थापित गरिएको एक प्रमुख शिक्षा थियो। यरूशलेमको कुल्चाइले सन् ५३८ देखि १७९८ सम्मको पोपीय अन्धकारका एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई चिन्हित गर्दछ।

तर मन्दिरबाहिरको प्राङ्गणचाहिँ बाहिरै छोडिदेऊ, र त्यसलाई नाप्न नपर्छ; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; अनि उनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म खुट्टाले कुल्चीमिल्ची गर्नेछन्। प्रकाश 11:2.

भविष्यवाणीको यरूशलेम क्रूसमा गएर चुनिएको नगरको प्रतीक रहन छोड्यो।

“कति धेरै मानिसहरू छन्, जसले पुरानो यरूशलेमको भूमिमा टेक्नु एउटा असल कुरा हुनेछ भनी अनुभव गर्छन्, र उद्धारकर्ताको जीवन र मृत्युका घटनास्थलहरूको भ्रमण गर्दा आफ्नो विश्वास अत्यन्त सुदृढ हुनेछ भनी ठान्छन्! तर पुरानो यरूशलेम स्वर्गबाट आउने शुद्ध पार्ने आगोद्वारा शुद्ध नगरिएसम्म कहिल्यै पवित्र स्थान हुनेछैन।” Review and Herald, June 9, 1896.

एकपटक येशूले पद चौबीसमा चेलाहरूलाई १७९८ मा अन्त्यको समयसम्म अगुवाइ गर्नुभएपछि, त्यसपछि उहाँले इतिहासमा पहिलो स्वर्गदूतको घोषणापत्र आइपुगेको मिलरवादी समयलाई परिचित गराउनुभयो।

र सूर्यमा, चन्द्रमामा, र ताराहरूमा चिन्हहरू हुनेछन्; अनि पृथ्वीमाथि जातिहरूको क्लेश, व्याकुलतासहित; समुद्र र छालहरू गर्जिरहेका हुनेछन्; पृथ्वीमाथि आइपर्ने ती कुराहरूको भय र प्रतीक्षाले मानिसहरूका हृदयहरू मूर्छित हुनेछन्; किनकि स्वर्गका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्। अनि त्यसपछि तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई सामर्थ्य र महान् महिमासहित बादलमा आउँदै गरेको देखेछन्। अनि जब यी कुराहरू हुन थाल्छन्, तब माथि हेर, र आफ्ना शिरहरू उठाओ; किनकि तिमीहरूको उद्धार नजिक आइपुगेको छ। लूका २१:२५-२८।

मिलरवादी इतिहासको आरम्भ गराएका चिन्हहरू परमेश्वरको वचनको कहिल्यै असफल नहुने शक्तिसँग पूर्ण मेलमा पूरा भए।

“सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरूमा भएका चिन्हहरू पूरा भएका छन्।” Review and Herald, November 22, 1906.

हामी अर्को लेखमा लूका अध्याय एक्काइसलाई निरन्तरता दिनेछौं।

“डिसेम्बर १६, १८४८ मा, प्रभुले मलाई आकाशका शक्तिहरूको हल्लाइबारे एक दर्शन दिनुभयो। मैले देखें कि जब प्रभुले मत्ती, मर्कस, र लूकाले अभिलेख गरेका चिन्हहरू दिनुहुँदा ‘आकाश’ भन्नुभयो, उहाँले आकाश नै अभिप्रेत गर्नुभएको थियो, र जब उहाँले ‘पृथ्वी’ भन्नुभयो, उहाँले पृथ्वी नै अभिप्रेत गर्नुभएको थियो। आकाशका शक्तिहरू सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरू हुन्। तिनीहरू आकाशमण्डलमा शासन गर्छन्। पृथ्वीका शक्तिहरू ती हुन्, जो पृथ्वीमा शासन गर्छन्। परमेश्वरको स्वरमा आकाशका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्। त्यसपछि सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरू आफ्ना-आफ्ना स्थानबाट सारिनेछन्। तिनीहरू नष्ट हुने छैनन्, तर परमेश्वरको स्वरले हल्लाइनेछन्।

“कालो, भारी बादलहरू उठे र एकअर्कासँग ठोक्किए। आकाशमण्डल छुट्टियो र पछाडि हट्यो; त्यसपछि हामी ओरायनमा भएको खुला स्थानबाट माथि हेर्न सक्थौं, जहाँबाट परमेश्वरको आवाज आयो। पवित्र नगर त्यही खुला स्थानबाट तल आउनेछ। मैले देखें कि पृथ्वीका शक्तिहरू अहिले हल्लाउँदैछन् र घटनाहरू क्रमअनुसार आउँछन्। युद्ध, र युद्धका हल्लाहरू, तरवार, अनिकाल, र महामारी—यी पहिले पृथ्वीका शक्तिहरूलाई हल्लाउनेछन्; त्यसपछि परमेश्वरको आवाजले सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरूलाई, अनि यस पृथ्वीलाई पनि हल्लाउनेछ। मैले देखें कि युरोपका शक्तिहरूको यो हल्लाइ, केहीले सिकाएझैं, स्वर्गका शक्तिहरूको हल्लाइ होइन, तर यो क्रोधित राष्ट्रहरूको हल्लाइ हो।” Early Writings, 41.